

angaar Loven af 8de November 1877, da knytter den sig jo meget nøie til den ved Loven af 12te April 1877 fremkaldte finansielle Tilstand. Jeg accentuerer udtrykkelig: den der ved fremkaldte finansielle Tilstand, fordi det synes, at det ærede Mindretal har villet mødegaa den Betragtning, som jeg strax skal komme ind paa, ved at forandre Udtrykket, idet det siger: at Loven af 8de November ikke efter sit Indhold slutter sig til den foreløbige Lov af 12te April. Dette er fuldstændig rigtigt, thi den nævner den ikke, men den slutter sig meget nøie til den ved den foreløbige Lov fremkaldte finansielle Tilstand. Dette vil klart ses, naar man ser paa Ordlyden af Loven af 8de November 1877. Denne Lov bemyndiger nemlig for det Første Regjeringen til: „foreløbig at afholde de nødvendige løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler, dog at de Hovedsummer og særskilte Poster, som ere opførte i det Forslag til Finantslov for bemeldte Finantsaar, der er Rigsdagen forelagt, ikke overskrives, samt til at optræde de bestaaende Skatter og Afgifter“. Det er altsaa den samme Klasse af Udgifter, som den foreløbige Finantslov hjemler Regjeringen Ret til at afholde, nemlig de nødvendige løbende Udgifter, der ere hjemlede ved Finantslovsforlaget. Ganste vist henvise disse to Love til forskjellige Lovforslag, idet den ene Lov henviser til det Finantslovsforslag for Aaret 1877—78, som var forelagt i Oktober 1876, og den anden Lov henviser til det Finantslovsforslag, som blev forelagt i Oktober 1877; men disse Finantslovsforslag angaa det samme Finantsaar og have, som bekendt, i alt Væsentligt det samme Indhold. Altsaa paa dette Punkt slutter Loven af 8de November 1877 sig nøie til den finansielle Tilstand, som var fremkaldt ved den foreløbige Lov. Men dernæst hjemlede Loven af 8de November 1877 Regjeringen Ret til at afholde „saadanne overordentlige Udgifter, som fandtes optagne paa det af Folkethinget den 31te Mars dette Aar vedtagne Forslag til Finantslov for Finantsaaret 1877—78, forsaavidt angaar Arbejder og Foranstaltninger, der allerede ere paabegyndte“. Dette passer jo meget nøie til den anden Del af den finansielle Tilstand, som fremkaldtes ved Loven af 12te April 1877, nemlig til Alt, hvad der gaar ud over de nødvendige, løbende Udgifter, og der kan da ikke være Tvivl om, at man med Loven af 8de November 1877 for Die, aldeles affet fra, hvad man saa antager med Hensyn til Spørgsmaalet om Grundlomsmedholdeligheden af Loven af 12te April 1877, nødvendigvis maa godkjende de Udgifter, som ere afholdte i Genhold til denne Lov. Jeg vil anskueliggjøre dette med et Exempel. Lad os antage, at Regjeringen har begyndt paa en eller anden kostbar Foranstaltning i Genhold til Lov 12te April 1877 for Exempel paa Op-

førelsen af en kostbar Bygning, og at den var halv færdig, da Lov 8de November 1877 udkom. Nu kommer Lov 8de November 1877 og hjemler Ministeriet Ret til at afholde de Udgifter, som behøves for at gjøre denne Bygning færdig. Der kunde da ikke være Tale om, at sige: Ja, hvad angaar de Udgifter, som ere afholdte efter Loven af 8de November 1877 for at fuldføre denne Bygning og for at give den den Skikkelse, som behøves, for at den kan være til Nytte for Staten, da maa de passere; men hvad angaar de andre Udgifter, som ere afholdte i Forveien, de kunne ikke passere, dem skal Regjeringen betale af sin egen Lomme. Jeg taler ikke om den juridiske Side, det er muligt, at man efter streng Ret kunde sige noget Saadant, derom vil jeg ikke have nogen Mening. Men i ethvert Fald kunde dog Rigsdagen ikke med Sømmelighed sige det. Løvet imod, den Omstændighed, at Loven af 8de November 1877 i det Hele taget paa alle Punkter nøie knytter sig til den finansielle Tilstand, som er frembragt ved Loven af 12te April 1877, saaledes at de Udgifter, som ere afholdte i Genhold til Loven af 8de November 1877, maa siges at være i Kontinuitet af de Udgifter, som ere afholdte i Genhold til Loven af 12te April 1877, synes med Nødvendighed at føre til, at Rigsdagen, hvad den saa end mener om den provisoriske Lovs Grundlomsmedholdelighed, maa godkjende disse Udgifter. — Hvad der gjælder om Loven af 8de November 1877, gjælder paa lignende Maade om Tillægsbevillingsloven af 30te Marts 1878. Den fremtræder som en Tillægsbevillingslov for hele Finantsaaret 1877—78, er altsaa ogsaa Tillægsbevillingslov for den Tid, i hvilken Loven af 12te April 1877 var eneste finansielle Norm. Det er en Selsøjlge, at denne Tillægsbevillingslov paa mange Punkter indeholder Tillægsbevillinger til Summer, som fandtes opførte paa og ere udgivne i Genhold til Loven af 12te April 1877. Men deraf synes som naturlig Konsekvens at følge, at, har man givet en saadan Tillægsbevillingslov, saa maa man ogsaa godkjende de Udgifter, hvortil Tillægsbevillingen slutter sig, om ikke i Ordene, saa efter sin Bestemmelse. Jeg kan derfor ikke skjønne, at der er Andet at gjøre end at godkjende Statsregnskabet, og det saameget mere, som de to Love, som jeg nys nævnte, ere en yderligere Bestyrkelse — forsaavidt den behøves — for, hvad jeg før ansætte, at det tør antages, at Folkethinget har opgivet enhver Tanke om at gjøre Ansvar gjældende i Anledning af de i Genhold til den foreløbige Lov afholdte Udgifter. — Efter alt det Foranstøtte skjønner jeg ikke, der er Andet at gjøre end at godkjende Statsregnskabet, og det forekommer mig, at dertil maa Alle kunne være med uden Hensyn til, hvad Mening de have om den foreløbige Bevillingslov. Man kan stemme for Godkjendelsen med hvilken som helst indre Motivering, man vil.